

NOCIONS BÀSIQUES DE LA NORMATIVA AMBIENTAL

PER AL COMERÇ A CATALUNYA

Amb el patrocini de:

Índex

- ❑ Introducció
- ❑ La importància de la llicència per iniciar una activitat
- ❑ Residus: responsabilitats, gestió i emmagatzematge
- ❑ Prevenció de la contaminació lluminosa
- ❑ Normativa d'envasos
- ❑ L'aigua en l'activitat: consum i contaminació
- ❑ La contaminació acústica
- ❑ La contaminació atmosfèrica
- ❑ La contaminació odorífera

Introducció

Davant de la problemàtica ambiental i la necessitat d'informació envers la legislació ambiental aplicable, la Confederació de Comerç de Catalunya ha volgut fer un recull de la normativa més important per als comerços instal·lats a Catalunya.

Amb la finalitat de proporcionar una informació bàsica per a un comportament respectuós amb el medi ambient, aquestes nocions són les fonamentals per a l'acompliment de la normativa legal en matèria ambiental.

Tot i que aquesta guia marca el mínim que cal fer, us animem a millorar aquest comportament en la mesura de les possibilitats de cada comerç, ja que les actuacions que nosaltres puguem fer i la sensibilització ambiental de la societat poden millorar el nostre entorn per a les properes generacions .

La importància de la llicència per iniciar una activitat

Per a l'inici de **qualsevol** activitat comercial o assimilable a industrial, cal sol·licitar els permisos corresponents que garanteixin el compliment de la normativa vigent. Per aquesta raó va sorgir la llicència ambiental, que substitueix la llicència d'activitats que tothom coneix.

Aquests permisos varien segons l'annex al qual pertany l'activitat. El Decret 43/2003 classifica^(*) les activitats segons la incidència ambiental que produeixen o poden arribar a produir, prenent el procés de la vostra activitat que major impacte produeixi (encara que no coincideixi amb el vostre procés principal). Un clar exemple seria un taller mecànic, on hi ha diferència de classificació si es treballa o no amb pintures.

La gradació d'aquest impacte és el següent:

- l'**annex I** correspon a les activitats de major impacte i conseqüentment de major control per part de l'administració,
- els **annexos II.1 i II.2** corresponen a un grau mig d'incidència i és on trobem bona part de la indústria
- l'**annex III**, d'escassa incidència ambiental, que és on es troba un percentatge molt elevat del comerç.

(*)Podeu veure les taules de classificació a http://mediambient.gencat.net/Images/43_12869.pdf

Confederació de Comerç de Catalunya

La importància de la llicència per iniciar una activitat

Els objectius de la llicència ambiental són:

- aconseguir un alt nivell de protecció de les persones i del medi ambient establint un sistema d'intervenció administrativa sobre les activitats susceptibles d'afectar el medi ambient, la seguretat i la salut de les persones;
- la simplificació administrativa dels procediments d'atorgament de l'autorització o llicència ambiental segons convingui;
- integrar, en una única autorització, les existents actualment sobre abocaments, residus i aire, les decisions de prevenció d'incendis, accidents greus i protecció de la salut;
- garantir l'accés del ciutadà a la informació ambiental.

La importància de la llicència per iniciar una activitat

En el cas d'**activitats que s'inicien o ja existents però sense llicència**, les vies d'obtenció de la llicència són dues:

1. Projecte tècnic visat on es descriuen les instal·lacions on es vol iniciar l'activitat, el compliment de la legislació (incloent-hi l'ambiental) i el sistema de protecció activa i passiva d'incendis. Aquest projecte ha d'estar elaborat i visat per un enginyer industrial col·legiat i podrà entrar a l'Administració sense cap altre tràmit, excepte quan sorgeixin mesures correctores.

2. Avaluació ambiental i projecte d'incendis. El primer document haurà d'estar elaborat per un tècnic ambiental, i el segon, per un enginyer industrial col·legiat. Aquesta documentació haurà de ser verificada per una EAC (entitat ambiental de control) acreditada per al tipus d'activitat i, posteriorment, serà entregada juntament amb l'informe de verificació favorable a l'Administració.

En el cas d'**activitats ja existents i que disposin de llicència d'activitats**, l'Administració requereix una adequació. Aquesta adequació assegura el compliment de la normativa, no solament l'específica del sector, sinó també de la legislació ambiental.

Aquest tràmit és diferent segons la incidència ambiental que produeix l'activitat. Per a la major part del comerç, els tràmits són municipals i cal consultar al tècnic del vostre ajuntament quins són els tràmits a seguir.

Residus: responsabilitats, gestió i emmagatzematge

L'objectiu general de tota actuació en vers la normativa europea és millorar la qualitat de vida dels ciutadans, obtenir un alt nivell de protecció del medi ambient i dotar els ens públics competents dels mecanismes d'intervenció i control necessaris per garantir que la gestió dels residus es duu a terme sense posar en perill la salut de les persones i sense perjudicar el medi ambient, en particular:

- a) prevenint els riscos per a l'aigua, l'aire, el sòl, la flora i la fauna;
- b) eliminant les molèsties causades per sorolls i olors;
- c) respectant el paisatge i els espais naturals i especialment els espais protegits;
- d) impedit l'abandonament, l'abocament i, en general, tota disposició incontrolada dels residus.

Residus: responsabilitats, gestió i emmagatzematge

La llei 6/1993, de 15 de juliol, defineix "residus comercials" com a residus municipals generats per l'activitat pròpia del comerç al detall i a l'engròs, l'hoteleria, els bars, els mercats, les oficines i els serveis. Són equiparables a aquesta categoria, als efectes de la gestió, els residus originats en la indústria que tenen la consideració d'assimilables als municipals.

Podeu consultar els residus considerats comercials a l'adreça <www.arc-cat.net/ca/municipals/assimilables/assimilables_llista.html>.

Com a productor i posseïdor de residus, el comerciant està obligat a gestionar, internament (gestió en origen) o externa (amb gestors homologats o amb retorn al proveïdor), els residus que genera incloent les despeses de gestió d'aquests residus. A més, ha d'informar l'administració competent sobre el volum generat de residus i la seva tipologia. Aquesta informació s'ha d'adequar a la realitat per tal d'optimitzar les actuacions referides a la recollida de residus.

En tot cas, cal garantir que els residus comercials que es generin o posseïxin siguin gestionats i que no siguin dipositats en un mateix contenidor amb altres matèries o substàncies perilloses (que, en tot cas, s'han de posar en contenidors específics o s'han de dipositar a la deixalleria com a residu especial).

Residus: responsabilitats, gestió i emmagatzematge

Els residus comercials, per assimilació a residus domèstics (paper, vidre, matèria orgànica, etc.), poden ser gestionats des dels contenidors que l'Ajuntament posa al carrer per a la resta dels ciutadans. Aquesta possibilitat només s'escau quan l'ajuntament del municipi ho permet.

En canvi, altres ajuntaments no accepten aquesta opció, de manera que en funció de la tipologia del residu, les altres possibilitats són:

- gestionar els residus mitjançant gestors i transportistes autoritzats que es contracten des del mateix comerç. Aquesta opció serveix per a tots els residus tenint en compte que el cost econòmic ha de ser a càrrec del comerç.
- participació en un sistema de dipòsit, devolució i retorn (SDDR) on es paga una fiança econòmica que serà retornada amb la devolució del que ara és residu. No és un sistema per a qualsevol residu, però s'està potenciant perquè és un sistema que fomenta la reducció i la reutilització de residus. N'és un exemple el retorn d'envasos bruts.
- retorn a proveïdor, com és el cas de pneumàtics i olis residuals on es paga un càrrec ambiental a la compra d'aquests productes per a la seva posterior gestió. Tampoc es tracta d'una possibilitat per a tots els residus, però es detecta una millora global en el comportament ambiental, ja que resulta còmode pel productor lliurar el residu
- gestionar els residus amb l'ajuntament però amb contenidors propis (identificats amb el nom de l'establiment) que són recollits a l'exterior de l'establiment pels serveis municipals. Donada la gran varietat d'activitats comercials, aquest servei —anomenat de recollida porta a porta— s'ha d'adaptar a les diferents necessitats (horaris, freqüència, etc) i prestar serveis específics per algunes fraccions.

La recollida porta a porta permet, bàsicament, el control del comportament ambiental del comerç i el cobrament just d'aquest servei (pagament per bossa, per adhesiu, per contenidor i altres sistemes com el pesatge o el control de volum).

D'acord amb aquest sistema, el Consell de Gremis de Comerç, Serveis i Turisme de Barcelona té acordada amb l'Ajuntament de Barcelona una reducció de les quotes resultants de les tarifes del servei de recollida de residus comercials a canvi d'un compromís ambiental en matèria de residus.

Residus: responsabilitats, gestió i emmagatzematge

Els passos a realitzar per a una gestió amb gestors i transportistes homologats són:

1r Estar donat d'alta al Registre de productors de residus industrials o disposar d'un codi de productor de residus.

2n Codificar el seu residu segons el Catàleg europeu de residus (CER).

3r Determinar el destí més idoni segons el Catàleg de residus de Catalunya (CRC).

4t Buscar un gestor autoritzat per a la valoració d'aquests residus o bé una empresa del Registre de transportistes de residus autoritzada. Si es transporten quantitats inferiors a 1.000 kg de residus comercials, no cal utilitzar un transportista autoritzat.

5è Lliurar els residus al gestor o transportista escollit.

6è La documentació que s'ha d'utilitzar és la següent:

Tant si el residu es lliura a un gestor com a un transportista, aquest ha de fer un albarà privat pel productor i/o posseïdor dels residus com a únic justificant de la seva gestió.

Residus: responsabilitats, gestió i emmagatzematge

Relació de residus comercials acceptats al Servei de Deixalleria

Residus Especials: (segons la quantitat generada)	Residus No Especials i Inerts:
Bateries	paper i cartó
dissolvents	vidre
Pintures	plàstics
Vernissos	ferralla i metalls
Piles i acumuladors	fustes
Electrodomèstics que contenen substàncies perilloses	teixits
Fluorescents i llums de vapor de mercuri	pneumàtics
	electrodomèstics que no contenen substàncies perilloses
	enderrocs d'obres menors i reparació domiciliària.

El reglament del servei, aprovat per l'entitat local que en sigui titular, ha d'establir les condicions en què els residus hi han d'ésser lliurats per llurs productors o posseïdors i pot limitar la relació de residus admesos quan disposi d'un altre sistema adequat per fer-ne la recollida selectiva.

Prevenció de la contaminació lluminosa

L'enllumenament artificial durant la nit és un dels requisits imprescindibles per a l'habitabilitat de les zones urbanes modernes i, en menor mesura, de les zones rurals, i és també necessari per a la realització d'un gran nombre d'activitats lúdiques, comercials o productives.

No obstant això, un disseny o un ús inadequats de les instal·lacions d'enllumenament té conseqüències perjudicials per a la biodiversitat i el medi ambient, en la mesura que s'estiguin alterant, d'una manera desordenada, les condicions naturals de foscor que són pròpies de les hores nocturnes.

D'altra banda, un enllumenament nocturn que respongui a criteris coherents i racionals té una incidència directa i immediata en el consum de les fonts d'energia i fa possible un notable estalvi energètic. En aquest sentit, cal tenir en compte que l'ús eficient dels recursos és un dels principis bàsics de desenvolupament sostenible a què aspira Catalunya.

Actualment, una bona il·luminació exterior amb les millors tecnologies disponibles permet:

- estalviar energia,
- augmentar la seguretat ciutadana,
- evitar l'estrès visual i
- minimitzar la contaminació lluminosa.

Per aquest vector ambiental es disposa de l'Oficina per a la Prevenció de la Contaminació Llumínosa (OPCL), que assessora els titulars de les instal·lacions d'il·luminació exterior, ja siguin ens locals o particulars, sobre aspectes relatius a la prevenció de la contaminació lluminosa. Aquestes accions promouen plans municipals i convenis de col·laboració amb els ens locals que permeten l'adequació de la il·luminació exterior existent

Prevenió de la contaminació lluminosa

Tant el Decret 82/2005 com la Llei 6/2001 regulen la il·luminació de les diferents superfícies, segons l'impacte que poden produir al medi ambient i a l'entorn.

Es consideren quatre zones en funció de la seva protecció de la contaminació lumínica i es fixen requisits per a cada una d'aquestes zones.

El grau de menor protecció seran les E4 (àrees en sòl urbà d'ús intensiu a la nit en activitats comercials, industrials o de serveis i també vials urbans principals). Aquesta classificació es realitza a nivell municipal i és aprovada pel Dept. Medi Ambient i Habitatge.

La il·luminació, sigui d'un comerç individual o d'una zona comercial, s'ha de dissenyar, pel que fa a aparells i instal·lacions, de manera que previngui la contaminació lumínica i afavoreixi l'estalvi i l'aprofitament de l'energia.

Aleshores caldrà emprar làmpades amb una màxima eficiència energètica i de mínima emissió de flux lluminós i, en el cas de tenir la instal·lació ja feta, caldrà substituir progressivament les làmpades de vapor de mercuri per d'altres de menys impacte ambiental sobre el medi ambient (com són les de vapor de sodi de baixa pressió per a l'horari de vespre i les de vapor de sodi d'alta pressió per a l'horari nocturn).

Pel que fa a la il·luminació interior d'edificis, d'aparadors i de finestres que emetin llum a l'exterior, han de limitar-se als valors fixats pel Decret 82/2005 (*). En cas de superar els límits establerts, serà obligatòria la utilització de persianes o d'altres elements de protecció.

(*)Podeu veure els límits a http://www.mediambient.gencat.net/Images/43_60069.pdf

Prevenió de la contaminació lluminosa

Regulació horària

S'estableix, a efectes d'aquests reglaments amb caràcter general, l'horari de nit o horari nocturn a partir de les 22 hores UTC (temps universal coordinat) fins a la sortida del sol. L'horari de vespre està constituït per aquelles hores que van des que es pon el sol fins a les 22 hores UTC.

Els ajuntaments poden establir en el seu terme municipal horaris de nit més amplis.

Els ajuntaments poden establir períodes especials d'il·luminació ornamental en els casos següents:

a) El període nadalenc, que serà com a màxim entre el penúltim divendres del mes de novembre i el 6 de gener. Durant aquest període s'autoritzarà un màxim de 168 hores de funcionament d'il·luminació ornamental.

b) Les festivitats locals d'acord amb el calendari anual establert per cada ajuntament.

c) Temporada d'alta aflluència turística d'acord amb la normativa sectorial.

Pel que fa a la il·luminació ornamental en períodes de funcionament superiors a una setmana, cal l'autorització de l'ajuntament, després de la presentació prèvia de la memòria justificativa.

En horari de nit només és permès el funcionament de rètols lluminosos que compleixin una funció informativa necessària de localització de serveis (farmàcies, transports públics, hotels, benzineres...), i únicament mentre es presti el servei. No s'admet el funcionament en horari de nit de rètols de caràcter comercial i/o publicitari.

Normativa d'envasos

- Els objectius de la Normativa d'envasos i residus d'envasos, són:
 - la prevenció i reducció de l'impacte dels envasos sobre el medi ambient.
 - la gestió dels residus d'envasos generats al llarg de tot el seu cicle de vida mitjançant el reciclatge i la valorització.
 - reduir la quantitat de residus d'envasos que generen els productes que es posen al mercat.
- Les accions que s'estan potenciant són la valoració (aprofitament de les diferents fraccions del residu) o incineració (en instal·lacions específiques d'incineració de residus que disposin de valoració d'energia)

Normativa d'envasos

- La Normativa d'envasos afecta, entre d'altres, els agents que participen en la cadena de distribució dels productes envasats, entre els quals es troben els envasadors, importadors, majoristes i detallistes.
 - Envasadors: aquells que es dediquen tant a l'envasament de productes com a la importació o adquisició en altres països de la Unió Europea de productes envasats per a la seva posada al mercat.
 - Comerciants o distribuïdors de productes envasats: són els que s'encarreguen de la comercialització de mercaderies envasades, en qualsevol de les fases de comercialització del producte.
 - Quan no sigui possible identificar els anteriors, els responsables de la primera introducció dels productes envasats.
- Les empreses envasadores tenen l'obligació d'assumir la responsabilitat de la correcta gestió dels residus que generaran els **envasos dels productes de consum domèstic** que han posat al mercat.

La gestió pot fer-se per dos sistemes:

▣ SISTEMA INTEGRAT DE GESTIÓ (SIG)

L'empresa envasadora paga un import a la societat gestora d'aquest sistema integrat de gestió per la quantitat en pes dels envasos posats al mercat nacional. Aquests ingressos serveixen per finançar la recollida selectiva, el transport i la selecció dels diferents materials. El SIG és l'alternativa més utilitzada pels envasadors de productes destinats al consum domiciliari i s'identifica mitjançant els següents distintius, els quals permeten que el consumidor final del producte pugui dipositar l'envàs buit en els punts de recollida selectiva.

Ecoenves i Ecovidrio

Sigre

▣ SISTEMA DE DIPÒSIT, DEVOLUCIÓ I RETORN (SDDR)

L'Empresa envasadora estableix un sistema per recuperar físicament els seus envasos.

Per garantir aquest retorn, cobra un import en concepte de dipòsit al client, import que és retornat en el moment de fer efectiva la devolució de l'envàs. Aquest procés es produeix en tota la cadena de distribució i comercialització, fins al consumidor final.

Quan ja no és possible la reutilització de l'envàs, l'envasadora ha de gestionar-lo adientment com a residu

Pel que fa als **envasos industrials i comercials**, la responsabilitat recau sobre el posseïdor final del residu d'envàs o envàs usat, i només de *manera voluntària* l'envasadora ha d'assumir aquesta responsabilitat a través dels mateixos sistemes de l'SDDR o bé del SIG. Sempre que s'opti per sistemes diferents del SIG (és a dir, SDDR o disposició addicional primera), cal notificar l'opció escollida per l'empresa a totes les comunitats autònomes on es comercialitza el producte.

Normativa d'envasos

L'envasadora té l'obligació de proporcionar la informació relativa a la quantitat d'envasos i de producte posat al mercat al llarg de l'any. (Per tal de realitzar aquest tràmit, es disposa de la declaració anual d'envasos.)

Segons la tipologia i la quantitat d'envasos generats anualment, les empreses han d'elaborar uns plans empresarials de prevenció.

Aquests plans:

- han de servir perquè l'empresa envasadora es marqui un objectiu de reducció de la quantitat de residus d'envàs que es generen en posar al mercat el producte comercialitzat.
- han de ser aprovats per les comunitats autònomes,
- tenen una validesa de tres anys, i
- anualment s'ha de presentar un informe sobre les mesures de reducció preses.

L'aigua en l'activitat: consum i contaminació

La nova política de l'aigua vol una altra cultura: que satisfaci les necessitats de tothom —a casa, a la ciutat, a la indústria i al camp—; que vetlli per un ús racional i eficient de l'aigua i que en garanteixi la preservació i la disponibilitat futures. Tot això, sense malmetre els sistemes aquàtics.

Per assolir aquest objectiu, disposem de la corresponent normativa que es basa en els principis de:

- garantia dels usos bàsics d'aigua per part dels ciutadans i les ciutadanes;
- foment dels usos sostenibles de l'aigua, tant pel que fa al seu consum com en relació amb la contaminació que se'n deriva;
- modificació de les conductes no sostenibles pel que fa a l'ús de l'aigua;
- millora del coneixement i del control del cicle de l'aigua;
- posada en valor dels usos de l'aigua pel que fa a la prioritat de cadascun i del valor afegit que aporten als usuaris i usuàries.

L'aigua en l'activitat: consum i contaminació

- ❑ Els usos de l'aigua es classifiquen en domèstics, industrials i assimilables, agrícoles i ramaders. La normativa aplicable al comerç pot ser la d'assimilable a industrial o la de domèstica, segons el cas.
- ❑ En els supòsits d'usos industrials i assimilables de l'aigua, el tipus corresponent a aquest cànon de l'aigua resulta de la suma d'un tipus de gravamen general, corresponent a l'ús, i d'un tipus de gravamen específic, corresponent a la contaminació.
- ❑ La determinació d'aquest cànon de l'aigua és efectuada, per aquells usuaris d'aigua que hi estan obligats, a partir de la presentació de la corresponent declaració de l'ús i la contaminació de l'aigua (DUCA).
- ❑ Qui està obligat a presentar la DUCA?
 - Els usuaris industrials i assimilables amb un consum anual d'aigua superior a **1.000 metres cúbics**, l'activitat econòmica dels quals es trobi compresa entre els números **B 05021** i **E 41000** de la classificació catalana d'activitats econòmiques (CCAIE-93).
 - Els usuaris que, malgrat no complir els requisits anteriors, siguin requerits expressament per l'Agència Catalana de l'Aigua.Segons l'activitat caldrà determinar el tipus de DUCA: abreujada o bàsica.
- ❑ La declaració inicial, sigui abreujada o bàsica, s'haurà de presentar dins del termini de tres mesos des de l'inici de l'activitat de l'establiment que faci ús de l'aigua i tindrà una validesa de 4 anys.
- ❑ Un cop finalitzat el període de validesa, la DUCA s'ha de renovar. La renovació de la DUCA que correspongui s'ha de fer durant l'últim trimestre natural de l'any anterior a aquell en què ha de produir efectes.

Millora en l'eficiència de l'ús de l'aigua

- ❑ L'objectiu és fomentar, en la mesura del possible, la implantació de noves tecnologies o millores de procés que permetin a un establiment comercial excel·lir per sobre del que és un ús racional i eficient de l'aigua.
- ❑ Aquestes actuacions de millora de l'eficiència de l'ús de l'aigua són de compliment obligatori per a aquelles activitats que estan obligades a fer la DUCA (independentment dels motius pels quals hi estan obligades) i s'han de comunicar a l'Agència Catalana de l'Aigua.
- ❑ Si es produeixen millores en el comportament i l'eficiència de l'ús de l'aigua, es poden aconseguir reduccions econòmiques en la DUCA.

La contaminació acústica

La Unió Europea ha establert en el *Llibre verd de la lluita contra el soroll* els requisits referits a la contaminació acústica.

Els aspectes més significatius són:

- la consideració de la contaminació acústica des del punt de vista de les immissions;
- la delimitació del territori en zones de sensibilitat acústica en funció d'uns objectius de qualitat;
- la regulació d'un règim específic per a les infraestructures de transport, amb l'establiment de zones de soroll per garantir uns mínims de qualitat en les noves construccions;
- l'establiment de tot un seguit de mesures per minimitzar l'impacte acústic en les construccions existents afectades per soroll i vibracions.

La contaminació acústica

Cal ressenyar que s'estableix la divisió del territori en zones perquè els aspectes relatius al soroll siguin tinguts en compte a l'hora de planificar les activitats.

Això permet configurar un mapa de capacitat acústica al qual poden tenir accés els ciutadans per conèixer els diferents nivells de protecció sonora de llur municipi.

Fóra convenient demanar l'ordenança municipal (o normativa aplicable corresponent) referent a sorolls i el mapa de capacitat acústica de la localitat (si en disposa) per conèixer quins són els valors màxims permesos i els horaris que cal complir.

En el cas de no disposar de normativa municipal, els valors de referència són:

Zona de sensibilitat acústica	Valors límit d'immissió		Valors d'atenció	
	L _{ar} en dB(A)		L _{ar} en dB(A)	
	Dia	Nit	Dia	Nit
A, alta	60	50	65	60
B, moderada	65	55	68	63
C, baixa	70	60	75	70

Horari diürn: de 7 a 22 hores

Horari nocturn: de 22 a 7 hores

La contaminació atmosfèrica

- ❑ Tot i que les fonts amb més emissions atmosfèriques i més contaminants són les activitats industrials, i aquestes estan regulades des del Ministeri d'Indústria, el sector comercial té els mitjans necessaris per minimitzar l'impacte de les emissions pròpies produïdes.
- ❑ Com s'ha comentat anteriorment, totes les activitats han de disposar de la seva corresponent llicència ambiental. En tractar-se d'activitats comercials i de serveis, la majoria es classifiquen en annexos (Decret 43/2003), la competència dels quals és municipal.
- ❑ És l'Ajuntament del municipi on es desenvolupa l'activitat qui estableix les condicions que s'han de complir i respectar en matèria de contaminació atmosfèrica i qui fixa la seva regulació a través de les ordenances municipals.

La contaminació atmosfèrica

- ❑ Mitjançant la corresponent llicència ambiental, l'Ajuntament verifica el compliment de les ordenances esmentades i fa els requeriments oportuns.
- ❑ És convenient conèixer les ordenances municipals referents a contaminació i emissions atmosfèriques per saber quins són els valors màxims d'emissió permesos.
- ❑ Les emissions més habituals dintre del sector de serveis són diverses, com per exemple les emissions de les calderes, les sortides dels extractors de les cuines, les emissions dels nostres vehicles a l'hora de transportar els productes o mercaderies...
- ❑ Pel que fa al fum del tabac, fem esment exprés sobre la llei 28/2005 (Llei del tabac)

La llei del tabac

- ❑ Llei estatal promulgada pel Ministeri de Sanitat i Consum que actualitza la normativa espanyola en matèria de publicitat, venda i consum de productes del tabac.
- ❑ Aquesta llei reconeix que respirar l'aire contaminat pel fum de tabac pot provocar malalties greus i prohibeix fumar de manera general als llocs de treball i als espais públics tancats, centres sanitaris i docents, universitats i centres de recerca.
- ❑ Dins la prohibició total s'inclouen les estacions subterrànies de metro i ferrocarril i les galeries comercials. A més, la norma ho prohibeix també als aeroports, estacions d'autobusos i estacions de transport marítim i ferroviari, on permet, però, establir zones separades per fumar, que han de tenir característiques molt estrictes de separació i ventilació independent de la resta de l'edifici o espai.
- ❑ En l'àmbit de la restauració i el lleure, de manera general, es determina que els locals amb més de 100 m² de superfície útil per a clients o consumidors hauran de crear zones habilitades (on no podran accedir els menors de 16 anys) o bé convertir-se en espais totalment lliures de fum. Els locals més petits (amb menys de 100 m² de superfície útil per a clients) hauran d'optar per ser espais sense fum o espais on es permet fumar. En tots els casos caldrà una informació visible des de l'exterior de quina és la situació per la qual s'ha optat.
- ❑ Les zones habilitades per a fumadors han de de:
 - Estar separades físicament de la resta de dependències i completament compartimentades.
 - No poden ser de pas obligat per a persones no fumadores, excepte treballadors.
 - Disposar de sistemes de ventilació independent o altres dispositius o mecanismes que permetin garantir la eliminació de fums.

La contaminació atmosfèrica

La contaminació odorífera

- ❑ La relació entre l'olor i la molèstia percebuda és difícil de definir, atès que hi conflueixen factors físics i químics de fàcil determinació però també d'altres de caràcter subjectiu més difícils d'avaluar, com, per exemple, el caràcter agradable o desagradable de l'olor (to hedònic), la sensibilitat de cada persona, o l'entorn en què és percebuda.
- ❑ La legislació sobre la contaminació odorífera esta encara en fase inicial i es, bàsicament, de caràcter preventiu vers les activitats potencialment generadores de contaminació odorífera. En aquest sentit es fixaran els valors objectius d'immissió d'olor que han d'assolir les activitats en les àrees que requereixen més protecció contra l'olor, mitjançant l'ús de la millor tecnologia disponible i l'aplicació de bones pràctiques de gestió, o bé mitjançant la implantació de mesures correctores.
- ❑ També es preveu, a més de l'actuació individual sobre les fonts d'olor, el procediment per abordar la contaminació odorífera que es pot produir a escala territorial, sigui per la presència de més d'una font emissora d'olor o a causa d'un origen desconegut.

La contaminació odorífera

Les directrius fixades per a totes les activitats són les següents:

- ❑ Sempre que sigui tècnicament viable, les emissions dels diferents punts generadors de substàncies odoríferes es confinaran i/o vehicularan cap a sistemes de reducció de les emissions, on es tractaran de la manera més adient segons les característiques d'aquestes substàncies.
- ❑ Els conductes d'evacuació de gasos odorífers es dissenyaran, especialment pel que fa a l'altura de la xemeneia i a la velocitat de sortida dels gasos, per assegurar el mínim impacte de l'emissió a l'entorn.
- ❑ Es duran a terme plans de bones pràctiques per a la gestió correcta de les activitats amb l'objectiu de reduir les possibles causes de generació d'olors atribuïdes a la manipulació, l'emmagatzematge, el transvasament, l'obertura de dipòsits i qualsevol altra pràctica que pugui comportar l'alliberament de substàncies odoríferes a l'atmosfera.
- ❑ Per a la programació i realització d'operacions associades a l'emissió de productes que puguin contribuir a generar episodis de contaminació odorífera, s'escolliran, quan sigui possible, aquells períodes de temps en què les condicions meteorològiques afavoreixin la màxima dispersió de contaminants i el mínim impacte a l'entorn.
- ❑ La persona titular de l'activitat ha de portar un registre de les operacions potencialment generadores d'olors amb l'objectiu d'establir plans de millora i reducció dels processos que les generen.